

A filozófiai és a vallási fogalmakról általában.

E tanulmány összehasonlítás, - mintegy párokat képezve, - egymás mellé állítja, azt a duális világképet, melyben maga a filozófia és a vallás /duálisan/ egzisztál. E tekintetben sejteti a /harmadik/ megoldást, mely nem az említettek egymásellenségében, de nem is azok megoldódásaként, hanem „mint lehetőség” a harmadikban /melyet kizár/ adottak. E módszer a formális logika harmadik kizárásának törvényeként ott lebegtetni állításában a harmadikat, e kizárt harmadik nemcsak azt jelenti, hogy a duális kettő egyesüléséből oldódik meg az ellentét, de azt is, hogy a kizárt harmadik, melynek lehetősége nincs: fullad, gyakran elhal. Mert a harmadik lehetősége, mely ilyenkor is jelen van, magában a formális logikában megszűnik. A klasszikus gondolkodás alapvető elemei szerint a megnyilvánuló ellentét: 1, az ellentét mint jelenség, 2, az ellentétek lényege szerinti, 3, egymásba alakulásaként a duális lét fenntartása, 4, ellentétük megszűnése, a hagyományos filozófiában: kioldódásukban. Mindez feltételezi a dialektikus sort, - mely lineáris lévén, eredője, ismét előkészítője egy /másik/ duális „párviadalnak” melyben, mely szerint az ellentétek magasabb minőségre kerülve, ott, abban megoldják /megszüntetik/ addig rejtett önállóságukat. /Közszerűen a mennyiségben felhalmozódott ellenségben minőségek lesznek./ Ez lenne hát a „mozgás” elmélete. Pszichológiai értelemben /ma/ a kompromisszum készség, fizikai értelemben az erősebbnek való alávetettség. Társadalmi méretekben a pártok harca a tömegekért. Emberek közötti viszonyban ez /a/ bármely szakmába zártság lényege.

Voltaképpen ez volna, mely az általam „háromalapú filozófiának” nevezett gondolkodási formát bevezeti. A hagyományos forma elhagyása, megújulása, és végleg eldobása vezethetne az „ÚJ” gondolkodási modellhez, mely már „ÚJ” logikában alapozza meg premisszáit. Lássuk tehát legelőbb a régi premisszákat. Arisztotelész felfogása a logikáról kettős értelmű, hiszen a szubsztanciának, mely bevezeti a kategóriák sorát természete nemcsak a valóban, de a képzeltnél is honol, így szubsztancia természetű Isten, illetve az ami mindennek előtt van, pl. mostanában a tudomány. E két diszciplína ezért is hasadt ketté, mert már repedt volt amikor a nagy filozófus rendszerezte, vagyis istent, mint mindennek előtt létezőt együvé tette, az emberi megismerés akkor már bimbózó virágával, a megismerés „a priori” vágyával: melyből hatalmas természettörvényt eredeztetett. Így tehát az első mozgató feltevése mai napig kettős választ eredményez, s mindkettő logikus, hiszen ugyanabban a rendszerben bírálódik el, mint ítélet. A logika lényege szerint pedig ítélet, amint a kategória kifejezés mai napig azt jelenti. Az ítélet pedig minden ismeret konklúziója, a megismerőben. Valóságosan és latensen alapja az emberi

életnek. Itt tehát az emberi létalapról van szó, nem véletlen a teológia és a filozófia művelői átfigyelnek egymásra, s tevékenységük csupán annyiban különbözik, ki hoz előbb valami bizonyítandó-bizonyítható elméletet, melyet kétfelé bontanak. Így az lesz „sikeres” aki előbb gondolta ki, ám a másik sem marad le, mert honosítja saját rendszerében.

Ez a versenyfutás, melynek célja, hogy Istent megőrizve megtartsa a tudományos világban, illetve feltegye, hogy „azt is isten teremtette”, /ha rejtve is, de ki más?/ - így adódik, hogy a kvázi tudósok /is/ jóakarató papokká lesznek. Akik még nem értették meg isten ama szándékát, hogy a modern korban velük és általuk /is/ közli akaratát? Amint egykor /csak és kizárólag/ a prófétákkal, ma azonban /már/ a materialista tudománnyal. Így aztán a materializmus eluralkodik mindenben, és a hit magyarázóit a hitelvek értéséhez egyre több „materiális igazságot” sorolnak oda, és sodornak kötelmekbe.*

Természetes, hogy a /maradék/ „két szomszédvár” őrzői, kapitányok és vitézek egymást túllícitálva hiszik, saját hitük mélységeit, és abban megforgatva az ellent hatalmas tudományos irodalmat alkotnak, bizonyítva: miként nem az; ami. Bár, az ellentétek majd feloldódnak egymásban, - de semmiképpen nem most, és főként nem így, mondják és tanítják – hanem máskor és másként, s erre ismét hatalmas szakértelemmel és gyakran egyházi áldással vonulnak az emberi értelem csatamezejére. Annak a biztos pontnak az értése, melyben a „nekem jó” érzések /már/ eluralkodnak: ám a „megnyugvás-pontban” az ember feladja természetes védelmi hadállásait, - az ellentétek kielégülnek - melyek az „én” befogására, elfogására, megzabolázására mint külső erőkként hatottak, ami ellen /eddig/ védekezett. A harc utáni nyugalom természetében koccintanak.

A kettős szubsztancia eredményezte, amint fent írtam, a különválás lehetőségét, a vagy-vagy alapállást. A formális logika már a kettévált világszemléletet rögzíti, melyek majd az istenképre alkalmazott tanításokat ellentétbe állítják az „első mozgató” általi, majdan tudományos nézetekkel. A kettő egysége a logika előtti helyzetében elfedve marad a metafizikában.

A szubsztancia, mely a logika első eleme, a „Kategoróriák tanításában” melyhez a többi 9 sajátos viszonyként kapcsolódik eredezteteti a mennyiséget, az a minőséget, mindezeket viszonyként, hely, idő és helyzetben, mely birtoklás, mely cselekvés, mely elszenvetés. A keleti gondolkodások, ahol nincs szubsztancia ezt a helyet, mely a logikában „van” és így /itt/ a görög ONTOLÓGIA első mozzanata, maradványnak értelmezik.

*E tekintetben mondta Benedek pápa, hogy mindegy ki mit hogyan mond, a végső igazság Istené!

/Ugyanis mitől az ami?/ Vagyis, az istennek fenntartott hely, - mely akár első mozgató is lehet /Arisztotelésznél/ - éppen az „áthagyományozódott valami”, mely így, /a lineáris sorban/ előre kerülve magával vonzol olyanokat is, melyek régebben nem voltak. Például a metafizikát! Megtartja ama tulajdonságokat, hogy megfeleljen a szubsztanciának /másként: mélyen őrződ a jellegét/ ez a mennyiség és egyéb vonzatai. A keleti gondolkodás szubsztancia nélküli, /annak helyét/ hagyományozva átemeli, mint régi korok maradványát, mutatja, itt „valaminek lennie kell”: egyrészt, hogy az istennek juttatott elsőbbséget – isten szubsztancia szerűségét- nem igényli. /Hajlamosak vagyunk a Buddhizmust és a Konfucianizmust sejteni e mögött. Említett tanítás épp ezt dobta ki rendszeréből, és tette isten azaz Brahma helyére a tudatot, mely azt szemlélte. Később e szemlélő tudat is érzékszerv lett, így az esetlegesen istent szemlélők is csupán önmaguk tudatát szemlélik, érződik e visszautalás a buddhizmus északi rendszerében. Az önmagát figyelő tudat számtalan megnyilvánulása jelenik meg a modern vallások eszméiben./ Ez az Uranikus hagyomány.

Az ellentét bizonyítja, hogy szakaszokban gondolkodunk, s e szakasz /a 2500 év/ az istenszükség szakasza. Amikor az istenség, s annak megmutatása /lásd „Úrfelmutatás”/ elérte a teológiai-metafizikai telítettséget, a teológia a metafizikába hátrált. A rítusban a hatalmasra duzzadt angyalrendek – mint az istenség udvaroncái: megmentik istent, kitől is? Vagyis a lélek önvádja, mely korábban Jézustól megszentelve, mint „világlélek” már nem tudta eredeti elrendelését az emberben kialakítani, annak rendszere lett. A megfigyelő ember egy másik, a külső megfigyelő rendszerébe kerülve megfigyelt lett, a rítusban maga is mint istent-megfigyelő a szemlélő-szemlélet foglyává lesz, s ez meghatározza testi-lelki adottságát. Így épül fel, önmaga számára az önmegfigyelő lény, akinek „önmegismerése” saját rendszerén belül, mint rituális-viszonyain belül létezik. Ám e megfigyeltség, melynek számos változata a politikai akarat megfigyelésén túli, a testi és lelki vonatkozások teljes megfigyelésére is vonatkozik: ma nem lehet nem megfigyeltnek lenni. Isten figyelme, a logika többi kategóriáját ignorálva, - tulajdonképpen a huszonegyedik századra ért be: léte a szubsztanciához való viszonya, melyet az tükörként bekebelez. Isten az önmagának fenntartott helyen saját tükörében nézi önmagát, melyet az ember rítusaiban celebrál, a szociológia /szociális viselkedés/ önmegfigyelése ez, azaz - a maga alakította szubsztancia megeszi őt. Az ember e maga által létrehozott idea természetét abszolút értelemben alávétetten érti: /neki és miatta/ letérdel, leborul, megalázkodik, testi létét visszafolytja: vagyis különös formát alakít. E folyamat lényegében a huszadik század tudományos eredménye, mely létrehozta azt

a külsőt, a tudományt, melybe az egyes ember testi és lelki alkatát belevetve, sőt önként: önmagát, mint a tudománytól meghatározottat látja. A magasztosság élmény /pedig/ áthatja a magasztos embert, s különössé válik saját különösségében. Ez az ünnep – melyben a tudománnyal telt ember saját magát tudományában, vallástudományában vizslatja: nem tivornya, nem feloldódás hanem alávetettség. E pozíció kimunkálása a vallások előtti „Uranikus kultúra” beidegződése, az ember ma is feszélyezett. Ha másként nem, de e téren mindenképpen az „isten házában” a rejtőzködő isten előtt tiszteleg. Az alávetettség más-állapotai a vallásokban eltérőek, elemzésük itt nem dolgom.

A tudományos ember a szakmákban elégül ki, - éppen mert tudata alárendelődik: itt a tevékenység feláldozása rejtőzik, /annak/ ami nincs: a szubsztanciának. E csalafintaság a formális logika 9 egyéb elemeit ignorálva, /azokat/ csupán a szubsztanciához való viszonyaként, a vallásban rögzíti: mint Isteni figyelést és abban vonja el a többi kategóriától, feleslegesnek tekintve azokat. Hiszen Isten figyelmén túl, semmi sem lehet, mely az emberre vonatkozna, s /önmegfigyelése/ csupán imádkozással, adományokkal közel kerülhet. Az „isten házában” azonban felsége épp e vonatkozásban eredményezi a magasztosság átvételét, a kegyelemben való felmagasztalást. Az isteni „lakás” szerepe, majd a reformációban változik, lecsupaszított templomai mutatják, hogy /Luther szerint/ csakis az Evangéliumok szövegeiben rejtőzködik, „lakik” isten.

Az istenember azonban nemcsak az isteni princípiumok hordozója, de mint isten szolgája annak ismerője is. Így a papok is, „isten szolgái!” Az emberi lény – önmagára vonatkoztató természete miatt - kialakult az isten-pszichológia. Amint a királyok mellé rendelt személyes komornyik, aki tudta a felség gondolatát is!

Az eredeti gondolat, mely a vallásban megmentés elvű, most kizárólagossá változott, miközben feltárult már annak lehetősége, hogy a szubsztancia-maradvány, előző korok ismeretelméleti humusza, az „Uranikus kultúra” a voltaképpeni hatalom ismerete és annak szolgálata. A felség akaratának ismerete hatalmat jelent, melyet, ez által kamatoztatni lehet: papként, tanácsadóként, vagy hízelgőként. A felségnek hízelgő szolgálhad térnyerése minden valóságos hatalom bukását eredményezi. A szakasz váltások /így/ azt jelentik, hogy a kikeményedett, kikristályosodott hatalom-ismeret valamiként átcsúszik törvényekbe, ahol rögzül. /Általános tudássá lesz, hogy mit akarhat isten? Mit akarhat a felség. Leírható, titkos ismeretekben rögzül a papi hatalom, melyeket a felség is átvesz. Eltávolodik a szellemfilozófiától és a jogtól. A hatalom birtokosainak természete, -isten esetében- annak feltétlen dicsőítése, a földi hatalom esetében annak elfogadása – oly paradigma-váltás-, melyben ismét elhelyezkednek, majd évekig-évtizedekig nyugalmat tanúsítva, mutatva a

mozgást, mely egyéb más ok miatt /pl. önmozgás/ így lett. Érdekes e tekintetben a pápaság történetét tanulmányozni, amint nem tudták eldönteni a szellemi hatalom mennyiben világi és fordítva.

Miközben az „ÚJ helyzet”, mely pl. a kereszténység kialakulását követte, nemcsak a fennálló rendet segítette: de, a „megváltás igény” az alsóbb rétegben telítődött. Az „ÚJ” mint bizalom-telítettség túlcsoordult! Hagyományosan a törvények az isteni elrendeléseket is rögzítették. Az „ÚJ” mozgalom, alulról jövő kezdeményezés volt. A felsőbb rétegek nem keletkeztettek vallást, részükre maradt a törvénykezés által való szubsztancia birtokosság: értve az arisztokrácia mozgalmait, melyek ilyen-olyan szervezetek titkos tanai voltak. Nem vallások, hiszen ugyanarra az alapra, -az alsó rétegnek adott metafizikai kapcsolatra- épülnek, és azt hasznosítják. A felsőbb rétegek mindig is vallás felettié voltak, az „örök törvény” birtokosai. A modern vallások e tényt ismerve, - a szellemmel úgymond parolázva, - prófétai magaslatoakra jutva gondolkodnak: az alsót szemlélve „megmentik”! Ilyen megmentés mozgalmak ideológiák mentén keletkeztek, azok hulladékából. Az általános, mely a speciális eggyel való azonosulás, - kezdetben keresés, majd a kompromisszumokban való önfeladás, - a tömeg-ember képzésének pszichológiai elve. Az „ÚJ = JÓ”. Miközben a pszichológus az azonosulást, valójában saját javallata szerint érti, amint igazságmagja általános, megalkuvó és célra-törő, hasonlóképp az istenházában történt én-fegyelmezéssel.

A szubsztancia, tehát mint az előző korok maradványa, nemcsak az alsóbb réteget de az ott /már az előzőleg/ kisajátított ideákat is magával hozza, ez a szubsztancia metafizikai tartalma, az önfegyelem örök kiszolgáltatottsága. Az alsóbb réteg, szegénység, proletariátus, hajléktalan, menekülő lényegi eleme a én-fosztottság, a duális szubsztancia hiánya: mely az emberhez kötött lényege. Mivel nem tudja, a logika kettős értelmű: csakis istent hiszi. A modern embernek keserűen kellett „tapasztalnia”, hogy a papi érdekek őt becsapták. Ez is egyik oka talajvesztettségének, Európa egyik rákfenéje. Így nyer megfogalmazást a 10 kategóriában a logika rendszere: mely ezek szerint nem más, mint a kialakuló, társadalommá változó konszenzus alapformája. Mely a szükségben, /Logosz/ a kozmosz törvényeként az Univerzumban testet ölt. A logika e szerint azoknak az átlényegülése, akik megtartva és meg nem fosztva Létüket és nem levésüket élik: képesek, e rendszerben a túlélésüket felfedezni. Vagyis emlékeznek az „Uranikus kultúrára!”

/Ez a görög demokratikus eszme/. A logika, és benne a logikus gondolkodás így válik a lehetőség szükségévé és lesz a túlélés értelmi igénye, másrészt a tudásra épülő 2500 év-szakasz alapja. Ugyanakkor, - a 10 kategória együttes mozgásaként, - a szubsztancia felé való sodródás, a köz számára nem hasznosulhat. Csupán a modern korban a

fizika lett képes a tér-idő összekapcsolt párhuzamát olyannak vélni, mely a végtelenben elkülönülten egymástól: ott akkor önállósodik, /Bolyai -Appendix/, ahol és amikor a tér megveszi az időt. Csak a tér marad! Ám a Hegeli-Marxista hiedelem szerinti, bizonyos mennyiségek felhalmozódása mégsem vezet minőséggé, pl. a bármely politikai változásokban. E témában tehát a szocialista „elkerítés formát” sajátították ki a teoretikusok. A szocializmus vasfüggönnyel elkerített kibuc-varázsát.

Az olyan fogalmi gondolkodás, mely azoknak valóságos létet biztosít szenved itt csorbát, s megvilágosodik, hogy a fogalmak rejtett tartalma, /a metafizikai háttér/: ezért azok valóságosságát, /hogy ne csorbuljanak/ egy másik rendszerben a matematikában alámeríti. Így alakulnak a valószínűségek, melyek lényegében viszonylagosságok. Comte már kicserélte a viszonyt viszonylagosságra, melyben az „eleve elrendelések” feladják pozíciójukat és alternatívákat kénytelenek keletkeztetni. Így képes az Univerzumra vonatkozó tanításokat ismét felragyogtatni, bár ontológiaként /a teljességre vonatkoztatva/ nem tud működni. Mert a végtelen mennyiségű matematikai-kategória, mint apróra tört követelődző igazság-özön tölti el a keresőt, s véges lényként kénytelen ismét a verbalizmus megszokott zsákutcájában botorkálni.* Ilyenkor, a kilátástalanság szükségképpen igényli célként a reményt, szűkebbre vonva fürkészését: s ellentétekben fogalmaz. Mindez feltéve biztosítja, a minden irányú viszonyában való viszonylagosságát, amint Comte az elszabadult szabad-akaratot a szociológia tudományában mégis egybe terelte, s ez megfelelhet a típusos gondolkodásnak is, mely a 19. században meg is jelent. A típusokba sodort emberiség karakterformái eltérnek az általános embertől, annak vallásba merevített megmentésre váró, „könyörgő” alakjától. /Éppúgy a testi mint a lelki karakterformákban./ S az ember-idol kihelyeződik, immár nemcsak a lélek, de a biológia által is determináltan. /Viselkedés lélektan/. Mivel a vallásos elképzelés szerint minden isten teremtménye, így a biológiai sokféleség is felfűzhető, a teremtő akaratára, amint azt Darwin úr meg is tette. E programban élünk most, a legkisebb részecskék felismerése az emberi különösségek általános jellemzőit sejtetik, de kikerülve a nagy társadalomformáló egyének „gén-térképét” például Jézusét és /vagy/ Mohamedét. Így azok, az isteni szándék emberszerűvé tétele /után is/ változatlan titkok maradtak, bár a keresztény teológia igyekezett elméletet gyártani.

* E dologban érdemes a mikrovilág viselkedését figyelni. Mivel a makrovilágról már kiderült, hogy „önmozgása” nem isten-szerű, abban a tekintetben amint az ember a teremtőt feltételezte! Lásd: a korai istenfogalmakat, a jó, a büntető, a számonkérő, az elrendelő alakokról.

Amint a tudomány saját ismeret elméletét, úgy a vallás ontológiai lényegét kitolva a szélső paraméterekhez jut, látjuk: lehetetlen ezeken a vonalakon-fonalakon tovább menni. /Ariadné arany fonala a JÓ Minotauruszhoz vezetett?/

A misztika nem metafizika! Mindkét diszciplína – /materializmus idealizmus/ ellenség képe a szélső határig ért, kényszerből kibékültek s mára közös céljuk a tömeg megnyerése.

A filozófia feladata, hogy áttörje azt a falat melyet épp a filozófusok építettek a jelenségek köré, elválasztva az embert gondolkodásától. Gyakran magukat védve, de általában saját szemléletük „Prokrasztész” ágyában. Ilyenkor akár a társadalmi beágyazottságot, akár annak kulturális aspektusait akár a gondolkodó személyes vonásait figyeljük visszamarad „valami”, /az ellentétekben/ melyet fentebb, a keleti filozófiákra utalva említettem, s melyet az európai gondolkodás intenzív szubsztancia igényével lehet meghatározni. Európa és abban a gondolkodás, a használt gondolatok rendszerébe helyezi új elméleteit, ám megtartva a régi szemlélet úgymond istenhez vezető aspektusait. Ez még a materialista gondolkodóknál is feltűnik, akár Marcuse idézett véleményében, aki úgy véli az eszme csak totalitásában lesz igaz. Ám ugyanezt mondja minden vallás, a kereszténység éppúgy amint az iszlám, sőt újabban a zsidó is. /A „teljesség” filozófiai fogalmát a KIINDULÁS c. könyvemben részletezem./ Gyakran árucikkek marketingjében is találkozunk ezzel! Vagyis a kiterjedés határai, melyet a vallások egykor kerítésekkel védtek s melyek mostanra meghatározatlan, amorf alakot öltenek, mint a világegyetem: nem tudva hol a „széle”, s az micsoda? Az olyan törekvések, melyek szerint minden vallás egyszer egyesül, csalóka mint a világegyetemről való ál-tudományos vélekedés. Amint a „valami” feltevésében az a képesség nyilvánul meg, hogy lehet-e a valamit oly kicsire aprózni, hogy semmi legyen. E törekvés alátámasztani igyekszik a zsidó-keresztény „ontológia” labilis voltát, amennyiben a képzeletre bízta a „valami” elképzelését, melyet „végtelen kicsire” aprózva eljut a semmihez. A módszer a vákuum felismerésére hasonlít, azonban már kiderült: az nem semmi. Csupán olyanoknak a hiánya, melyek /már/ ismertek.

Az ismeretlen filozófiai problémáira kelet már válaszolt, amikor Brahma, a létező megismerésére elméleti megközelítést dolgozott ki. Ma Európa a szakaszban van, és ennek a szakasznak a létét erős határok védik. Lineáris értelemben, az írott kultúra előtti /Uranikus kultúra/ illetve, az átsugárzott jövő egyre konfúzusabb képzelete.

Így: a lineáris skálán nincs megoldási lehetőség. A huszadik században

a filozófia a társadalmi mozgások mögé bújt, melyeket részben ő maga gerjesztett, aztán valahol otthagya, /mint egykor a teremtő a maga teremtette embert a paradicsomban/. Had lássa mit tesz önállóan, mire képes, ha szabad. A filozófia, mely kialakult, elkorcsosodott a politikusok szándékaiban, gyarlóságokat vett magára és elvesztette komolyságát. A filozófia vigasztalása pedig nem következett be, mert a gondolkodói szándékot már csírájában elfojtották, a gondolkodást-felügyelő szervek. Mert a gondolkodás a közlést is akarja, - amint a KIINDULÁS-ban azt kimutattam,- az akaró akaratban. Ám visszamaradt, a csupasz akarat, mely nem mutatja meg önmagát, nem szándék csak szemlélet, közelebb a láthatóhoz, mint a hanghoz. Ennek a korszaknak a gondolkodása rejtett, hasonlóan az Uranikus korszakhoz, mely jelekbe sűrítve hagyományozta magát, az írott kultúrában. Az emberiség számára adott a teremtő valósága, aki a jóba teremtett embert, a jóban rosszkodni engedte. Ez a morálfilozófiai alapképlet, melynek konzekvenciája az „a priori” bűn: a „JEL”. Melyet az európai okoskodás szimbólumokba tömörített, a fizika és matematika tudományában hasznosult: verbális megnyilvánulása már rámutatás, a jogban. Ilyen értelemben inkább költészet, ezért is Nietzsche „jelrendszere” metafizikus, és ettől duzzadt ismét a metafizika, amiért az agresszív materialisták dühét magára vont. Amint a jel, mint rámutatás a költészetbe bújik, voltaképpen a szabadon maradt diszciplína, a művészet lehetőségeit használja. Olyankor, ha azt hiszi a filozófia, /hogyl/ szükség van rá, kénytelen aktuálisan politizálni, /politológia/ vagyis alászáll, mint minden nagy rendszer a felemelkedést alá-szállással köszöni meg: ezzel részben kiszolgáltatva ismeretelméleti módszerét. Sejtetve, hogy az „felülről” származik. Így megy a hegyre a zsidó, a keresztény és a muszlim ismeretelmélet, ezért hozza le onnan a kőtáblákat. A „magasságostól”. Egyes országok tudománya hatalmas pénzeket fordítva rá, ma is keresi e fenti tanácsadó!

Az ember még ma is bűnös. A huszadik század újabb bűn-típusokat kiszelve áttolta azokat a 21. századba. Ezért a fent és a lent dialektikája mélyen ül a társadalmi tudattalanban, a magyar gondolkodás sem tudja függetleníteni. Pedig a kora kereszténység, majd később is a Bogumil, a Husz, a Dózsa, a Luther -féle mozgalmak alapvetően eltörölték a fent-lent dichotómiáját, ez az egyik jellemzője a vallási forradalmaknak, hogy azonos nevezőre hoznak. Ám a társadalmak materializálódása függetlenedik a vallási céloktól, és saját mozgásában alkot célt, a polgári forradalmakban. Márpedig a polgárosodás vissza-vallásosodása, újmódi törekvésekben ismét magára vonja a halotti lepelt, mely a szellem/i/ önállóságát is takarta, az EGY vezetése változatlan ideaként megmaradt újmódi értékmérőként: neve pénzre változott!

„Comte szociológiája túlhalad a Hegel politikai filozófiája által

megszabott határokon. A társadalom pozitív elmélete nem lát arra okot, hogy az emberi fejlődést szuverén nemzeti államok keretein belülre korlátozza. Az egyetemes rend eszméjét csak az összes egyénnek az emberiségben való egyesülése koronázza meg: az elavult ideológiai és metafizikai mércék pozitivistá szétrombolása az emberiségnek, mint legfelsőbb lénynek az elfogadásában tetőzik. Az emberiség, s nem az állam az igazi általánosság, sőt, ez az egyedüli realitás.”

„Csak az összes egyénnek az emberiségben való egyesülése” idézve Marcuse gondolatait, akit épp a „moszkovita-marxista” idiotizmus, e világforradalmi /Trockista/ aspektus miatt bírált. A Francia Forradalom szelleme, egyéb vonatkozásokban is túllépett a nemzeti individuális kereteken-korlátokon, és mint a kora-kereszténység, azt vallotta: nézete mindenkié! Amint Marx hevületéből következett a Feuerbach tézisekben ismert gondolat-képződmény, mely szerint a filozófusok ne csak magyarázzák a jelenségeket, de változtassák is meg azt. Erre adott programok Lenin és a SZU tevékenységében, de Magyarországon is intézetek, szellemi műhelyek alakultak az idegen rendszer adoptálására. Itt nem dolgom ezzel foglalkozni, csupán említtem: az állam hatalmas pénzeket fordított e szellem idealisztikus megjelenítésének, materialista-gazdasági, majd gazdaság-filozófiai köntösbe öltöztetésére, a lepellel borított eszmével. Vagyis az alsóbb réteg felzárkóztatásának szüksége nemcsak a termelők szinte 100%-nak csatasorba állítását jelenti, a munka társadalmában. Ahol a munka dicsőség. De már kiszolgáltatva az ideát képző és hizlaló közgazdasz elvnek, mely természetete szerint elosztó rendszer, e vonatkozásban hasonlít az Uranikus papságra, mely „szükségek szerint” jutalmazott, ellentétben a korai városok keletkezésével, ahol már remélten „érdemek szerinti” a jutalmazás. A „görög típusú” városállamok bukásának oka, hogy kimerültek a készletek. A modern értelemben vett közgazdaság „mindenkinek oszt” rendszerének alapja a szükség szerinti „termelés” melyet érdemek szerint szortíroz, ipar és mezőgazdasági. E két jelleg „frontális” egymás-ellensége, a szükség szerinti és az érdemek szerinti: a kiegyenlítő központban, a „JÓ” kormányban oldódna fel. A jó kormány pedig a demokráciákban, a politikai programokból verbuválódott tömeg, annak gyakran hisztéria keltette indulata, mely átörökítette paramétereit az Uranikus korból. Habzsol és dőzsöl. S ha ez hiányzik, lázong. A Marcuse-i filozófus-álmom már születésekor bepelenkázott volt, önnön íróasztal-kommunizmusába, a SZU, másrészt a szocialista tábor részéről, a „Brezsnyevi pangás” idején kegyvesztett lett.

Amint a kereszténység még oly ragyogó Krisztusi eszméi is hamarosan, Pál tanításában levegőtlené váltak, és kellett a császári parancs, hogy a birodalomban „hivatalos” államvallás legyen. Az egységbe tömörülés ezen idea mentén sem sikerült, hanem „csak” a kardok és a jog erejével. A már említett Bogumil, Husz, Luther mozgalmak után

megalakult, és a pápa által üdvözölt Jezsuita rend a kard erejével biztosította Jézus tanításának egységét. Úgy tűnhet, a rontás erői nem szorítkozhatnak az ördögre. Ahrimánban visszatér az Uranikus emlék, a Buddhái gondolat: „nem ez, nem az” vagyis a megtalált idea mégsem az.

Az ellentétek feloldódása, majd megszűnése az a pozitív élmény, melyet a gondolkodó saját gondolkodásaként érez, mely a prédikátorok tevékenységét éppúgy jellemezte amint a párttitkárokat: vagyis ha a tanítás szerint élsz, cselekszel, akkor üdvözülsz. Ez az ígélet a vallásokban konkrét, egyes társadalmi struktúrákban feltételes, Comte pozitivizmusában viszonylagos. Az örökösen visszatérő téma, az alsó rétegek felemelése oly módon, hogy a felső se szenvedjen kárt, /vagyis nem marxista alapú/ a másik rovására nem kiegyenlítő, hanem telítettséget igényel. Ennek a biztosítéka pedig, immár nem a vallás, hanem a tudomány, mely készségeit teríti. Ennek következtében az alsóbb rétegek is felemelkedhetnek, bizonyos szintre, mivel ez fokozatosan kopik, a lehetőség is szűkül. Ugyanakkor a szellemi valóság háttérbázisa- isten helyett - a valóság materiális színtere, ami nemcsak a vallásoknak a bekebelezését, de az ideának a foglyul ejtését is jelenti. Miközben az egyre kiterjedtebb módszerek elfogynak, hiszen egyre magasabb szinten kell egyre többeknek azt teljesíteni. Az abszolút telítettség, melyet Marcuse-Marxizmusa jóindulatába rejt elhasználja a lineáris lehetőséget, és kialakul „az ígélet” paradicsomi állapota, Marcuse „boldog jövőképe”. Melyben már nem a munkára építettség /mely önmagában kasztosodást okoz/, nem is valamely minősítő szerinti, nem is a biológiai-szellemi kvóciens szerinti, de nem is ezoterikus-lelki. Feleslegessé teszi a papi értékelést: a gyónás lélekzsarolást. Mindenki a kommunizmusban lesz boldog.

A filozófia és a vallás fogalmainak átsugárzása. A természettudomány örökölte és részben adta a vallások fogalmi rendszerét, úgymint végtelenség, teljesség. A földi végtelen mintát adott az isteni hatalom végtelenségének a világegyetemet teljességgel kitöltő isteni akarat vonatkozásában. A fogalmak keveredése hozta létre azt a sajátos világképet melyben élünk, mely a Lét és a létezés mixtúrája: ahol a földi jó az isteni ígélet beteljesedése. A fogalmak helytelen értelmezése új és szokatlan értelmezési módokat eredményezett, az istenség fogalmának más vallásokból elcsent felhasználásáig. A fogalmi kultúra szélső határai a „más” kultúrákban, mint isten-tükörben keveredtek, így történhetett, hogy egyesek azonos tartalmakat: szinonimákat véltek. Isten Brahma lett és Allah Buddhával ötvöződött. A felszínt megtévesztő ezoterikus fantáziálások az „egyetlen világlényeggé” azonosulás képzetét mutatják, hogy az egyes oldódni akar az általánosban, s ennek pszichológiai módszerei a lélekazonosságban teljesednek ki. De: /”Világ proletárjai

egyedüljétek!”/

A nemlétből a létbe került a dialektikus eszme, mely egykor módszernek bizonyult, számos lehetőség megértésére és megértetésére. Úgy tűnt /általában és benne/ az „általános” mindenkié.

Ha már úgyis magányos vagy, senki sem figyel rád, vedd észre, épp az a lényeged: mely magányod. Ezt tartsd, míg ki nem szenvedsz, mert: csak magad vagy, mint Mózes a pusztában. Ám figyelmezz: mit mond a „belső hang”? S ha el tudod fogadtatni ennek „igazságát” a kőtáblákkal, nosza rajta isten áldása kíséreljen. Aztán „később is” a hivatkozások rendszereiben is őrizd, hogy ott legyen Ő. S attól te is hiteles leszel, szent őrző leszel. Őrzöd a /forradalmi-papi/ lángot, őrzöd a hitet. S ha így van, magad előtt miként sikerül magadat megőrizni? Félsz, menekülsz, rettegsz? Óh ember. Mert összegyűltek a csomók: kötések azok, a hálós csomói. „Saját hited, már mások reménye”. A lélek, mint mindenütt jelen lévő tudattalan tudatosul a másban, így részben azonosul azzal, s az ellentétek, melyek „a más” alkották, elolvadnak. Ám képesek visszaalakulni, ha elvesztik fogalmi vezetőjüket. Ezért a meditációs utak alkalmasak a tévelygőket zsákutcákban közlekedtetni. A mély lélekismeret nem jelent azonosságot a feltételezett /proletár/ „világlélekkel”, csupán sajátos önismeret, mely csak önmaga kultúrájában működött.

Sikerül-e a vallás és a tudomány, e két dogmatikus zárt rendszer között harmadik utat találni. Amint Lorentz is reméli, a más! E kőkeményre gyúrt rendszerek nem morzsolnak mindent porrá, mint két malomkő?

Az általános nem mindig az egyedit szüli, mert az általános egyedi lehet, /pl. az ember/, s ezért a fogalom és mozgása /csupán/ viszonylagos, és nem ellentétes. Amint az általános meghatározása, és leírása csak intézményeket szült, /az idea intézményeit/, melyek konfliktusa az egyedivel a 20. századra kiéleződött és a 21. századra kiterébélyesedett. Így kerül az ember ellentétbe a /vallási vagy társadalmi/ intézménnyel, s nem az ideával: mely az általános egyénesedett /kiegyenesített, lineáris/ hibridje. Mert az idea nem lehet lineáris, akarattól a célig tartó vonal!

A totem magaslat, ahonnan rálátni a még magasabbra. Mózes felment a hegyre, a magaslatra, s ott találkozott az istennel, a még magasabbal. Itt kapta a 10 parancsolatot, mely nem más, mint az isteni szemmel való rálátás az emberi világra. Ám a görögök nem jártak a hegyre, pedig tudták, hogy ott laknak az istenek*. Hanem, gyarló emberekként alulról szemlélték és dicsőítették őket, szemléletük így lett filozófia, a zsidó transzcendencia pedig vallás. A magaslat-totem tehát egyrészt rálátási képesség másrészt a magasabban lakó

megnyilvánulása. Midőn Zarathustra is felment a hegyre nem talált ott semmit és senkit, csupán önmagasságát, ezért csupán önmagával társalkodott.

Nem dialógusokban, és nem dialektikusan, hanem kinyilatkoztatás szerű magányban. Így a társ /hiánya/ az önmegvalósítás függvénye, az állataim tulajdonságai. Gondolta Nietzsche. Az oroszlán, a sas hatalma. Kellékei az ösztön-konszenzus-igénye! A nem emberi emberszerűvé tétele /a szimbólumban/. Az akaró akarat ereje a jobbitó szándékban: mint a speciális és az általános fogalma együtt, az egyediben. Mert az ígéret az általánosban realizálódik, benned materializálódik, évtizedek századok alatt megkeményedik. Mint tulajdonság a természetben, az állatokban, a növényekben, az élő és élettelen világ archetípusaiban fellelhető.

Kezdjük tehát az ipszeitás fogalommal: s öltöztessük /ismét/ fel.

Minden nagy prófétát megkísértette az ördög = a más! Ez az istenek nevetése = az ellentétek csattanása. Az ördög nevetése, ha ez mégsem sikerült = bizony: /akkor/ az istenek alkonya.

Szükségképpen az ipszeitás az önvédelemből alakul, = csak a nagyság menekül az ipszeitásba. A közszerű inkább meghajol, alázkodik. Tehát a tanítások önvédekezések is.

Az ipszeitás kvázi lét, mindent elhagy, eldob, amit gyűjtött, cipelt. A „TE”-ség mint társ megszűnik. A „TE” az „ÉN”-be olvad. /lásd: KIINDULÁS. 77. old./

A kopula, a túlpartra dobott /mentő/ kötél. A komp, a híd /már/ = a pontifikált szerep.

A szellemi lét „túlpartja” = a képzet. Az /ott, az/ idea? A mag = logosz szpermatikosz.

Módja a sűrítés, = a kategóriák egymásba mozgása: az IGE. A félelem a sűrítéstől: a másságtól. A minden lét felettség, a félelem „megoldása”, „ÉN” megmentelek: ne félj!

Az eszme, mint gondolat, a legkisebb /infinitezimális- a kvark/. A befolyásolt létezés = a legnagyobb „más”: /test + szellem/. A szellem elszakítása a testtől = vallás.

* Számos kultúra vallotta, hogy az istenek a hegyen laknak, /Tibet, Meru hegy/ de nem mentek oda. Nem zavarták, bolygatták, kisdud emberi gondjaikkal azokat. Csupán Mózes ment és követelődött a törvényekért.

Mohamedet lova repítette az égbe, Gábiel angyal közreműködésével, e helyen, a Jeruzsálemi sziklán épült az iszlám harmadik legszentebb helye, a Sziklamecset. Mióta a zsidó államé a területet, az iszlám világ kitüntetett figyelemmel kezeli a helyzetet.

A csúcsfogalmak használata.

A transz-perszonális csupán abban a vonatkozásban érthető, amennyiben személy feletti létezéseket képzelünk, s ezekből letekintve a gondolkodó a lényeket felfelé /azaz a saját magaslat által képzett/ irányba haladónak mondja. Amint a vallás alapmagatartása: hogy az isteni alapállásból szemlélve a követőt, az afelé halad, bár ezt /az irányt/ minden esetben ő maga /a vallásban/ generálja. A vallás az egyéni automatizmust használja, a törekvő törekvését istenhez, azaz a vallásban megjelenített, ott függetlenített szubsztanciához képzele. A vallásalapítók ezt /a hozzám, felém, általam/ egyes szám első személyben mondják, követőik pedig a második személyes névmásban már feloldódva gondolják. Ez a „TE”-ség lényege.

Így maga a transz-perszonális is értelmét veszti, hiszen a létezőn túl nem lehet másik lét, mely felé ebben a létben törekedne, csupán önlétezése éri el a közszerűtől eltérő állapotot, melyet hajlamos isten követésének tekinteni. A szerzők úgy írják le, mint valamely transz állapotot, mely szerektől hasonlóképpen beállhat. Ugyanakkor a korai, vagyis a vallásalapítók állapotát csupán feltételezik, hogy az /is/ hasonló volt, vagyis az akkori csúcsélmények szimulálhatók. A próféták önmagukra vonatkoztatása nem egyéb, mint az elért eredmény, melynek következménye a vallásos magatartás. E szerint a vallás, mint a transz állapot igénylése, sajátos „csúcsra járatása” a létnek, melyben minden addigi eme új élménynek rendelődik alá. A szerv, mely így viselkedik, mindent felülír, és mindennek a megoldását ebben látja, vagyis a köznapi cselekedeteket az istenimádás funkciójának gondolja, ezzel leigazza az „egyszerű” létet. E vonatkozásban a transzcendens parancs: nem magyaráz, nem fontolgat, nem következtet hanem letaglóz. Minden Isten Nevét Dicséri. = MIND.

E központi akarat oktrojálása a hatalom megragadásának kérdése is, hiszen szertartásában az isten előhívását mutatja. Ez a vallásokban számos formában jelentkezik, mint időbe vetettség: a mise folyamán. Mint időtől független a Brahmani kultúrákban. Mint elmélyülést kívánó, a reformált vallásokban. Mint dialogizáló a buddhizmusban. Épp a vallási formák mutatják különözésüket, az eleve elrendelt megnyilvánulástól, mely a kereszténység feltételezése szerint az áldozásban jelenik meg, a gondolkodásig, mely a Buddha gyakorlata. A

testre ható, szájon át bevett „istentáplálék” - Krisztus teste és vére – jelentősen különbözik a szinte filozofikus elmélyedést igénylő szövegek mantrázásától. /Ezek egyszerűsített változatai az imamalmok. A hengerekben lévő papírtekercsekre írott szövegek, önmaguktól is hatnak, amint forgatják őket./

A test, mint a transzcendens szellem felvevője jelentősen különbözik az azt leadó testtől, mely a fentiek szerint maga „a” transzcendens üzenet. Az „adó misztérium” és a vevő közötti hatalmat jelek, szimbólumok, viselkedés rögzíti. Az „adó” által generált hatalmasság ennek a hordozója, személyében nem feltétlen de jelentésében mindig. /A felszentelt pap mindig pap, bár emberként, néha lehet, hogy gyarló! Ez a felszentelt állapot, melyet a vallásosok tanítással érnek el. A tanult közlő, - a pap – általi transz, már beavatottságot mutat. Ez a modern korokban devalválódott, szinte bárki elérheti. Az iszlám, mely nem igényelte a pap beavatkozását, mondja, hogy a Korán olvasásától transz állapotba kerül, mely közel viszi Mohamed transz állapotához. Az iszlám ezért is képes a modern korban térítésre, a modern vallások iszlám alapúak.

A politika és a vallás viszonya.

Már Comte gondolkodásában érezhető, hogy a vallási eszme átsugárzik a szociológiába, melyet megteremt, ám nem tudta azt függetleníteni. A szociológia mely valójában a lehetőségek viszonyrendszere alaposan őrzi a társadalmi /és vallási/ beágyazottságot, az egyénben /a tudattalan/ mélyén őrzi, s ez lesz a pszichológia alapja. A jog még szélesebben terül, szinte átömölve az említett diszciplínákba, a lehetőségben társadalmi kitekintést szerez, az erkölcstől vesz kölcsönt. /A kialakuló polgár már erkölcsös. Nem véletlen az erkölcstan polgári, amíg a proletár erkölcstelen maradt/. Valójában a modern kor erkölcse a Comtei szociológiában megteremtett jogi lehetőség. Az erkölcs pedig a pszichológiával leöntött akarat-máz. /Az alsóbb néposztálynak „ösztön determinált” indulata van! / Az erkölcsös polgár, karján nevével boldogan sétál be a liberalizmusba! Miközben a Comtei filozófia megteremti a szociológiát, hatalmas tömegek előtt teszi lehetővé az akarat általi létállapot-változtatást, a levés változtatását. A levés, már Platónnál a LÉT lokális módja, a létben a lét levése realizálódik, materializálódik. Így a levés a konszenzus mozgásszabadsága is, lehetőség melyben a LÉT, később az élet kialakulhat. E feltételhez kötöttség kötelmei oldódnak, a kozmikus és a transzcendens meghatározottságoctól, a „polgári” társadalmi létben. A polgár szabad ember lesz!

A Comtet követő filozófia az akaratot értelmezi, és a még mindig a vallásban tocsogó létet a levésbe vezeti, Ahol az Feuerbach filozófiájában végleg leveti, a vallás általi „örök” determinizmust.

„Az alsóbb rétegek felszabadulását ígéri!” Tömegek özönlenek a városokba, az utcákat ellepi a városi proletariátus! Zseniális írók számolnak be az eseményekről. A különbség megfogalmazódik, az erkölcsös polgár és az ösztön-determinált proletár antagonizmusaként! Feuerbach gondolkodásában a megváltoztatás kódja, már a közösségi népművelő-akarata, mely materialisan konferenciákban, majd a Marx által kezdeményezett Internacionálé mozgalmában ölt testet. Miért is nem tudja önmagát felemelni, az immár tudományosan is adott lehetőségek között, az „ösztön-determinált” proletár? Engels is népművelésről álmodozik?

Az „ökofalvakban” a Léte és a levés közötti klasszikus határvonal elmosódik, a levés az ember cselekvő, önmegvalósító akaratává magasztosul, melynek formája a harc, azok ellen, akik ezt addig lebilincseltek. E tekintetben használja tehát Platón barlang hasonlatát, és lesz az ellenerő manifesztációja, helytelenül. E tanulmány keretei ennek bemutatására elégtelenek, hiszen az „idea” melyet e jeles filozófusnak felrónak, átvitt értelemben a materializmus létalapja is. Ez azonban magának a gondolkodási folyamatnak a hibája.

Itt most a magyar valóság arculatára jobban illő vissza-vallásosodásra utalok, mely az említett folyamat fonákja, amikor Feuerbach idézett munkája* azt következteti, hogy „nekünk a politikát kell a vallásunknak tekinteni”, a kialakuló mozgalom első sorban, az úgynevezett „ateizmus” latens megőrző funkciójára épít, arra, hogy a materializmus soha sem dobta el a vallásosságot, lévén maga is, az idea reinkarnációja. Csupán a „megmentés elv” öltözött más ruhába, és a vallásos celebrálás az önátalakítással cserélődtek fel. Az áldozat átadta helyét a megvalósuló éneknek, és autonóm lényében az életet és nem annak feláldozását tekintette céljának. Így megragadva az Élet-lehetőséget, melyet konkrét formában, a munka világában realizált. Vagyis, mert nem volt képes, /ma sem/ átlátni, hogy ugyanabban igyekszik megtalálni önmagaságát, ahol eddig sem tudta, mert maga a helyzet az, mely kizsákmányolja. Miközben ujjal mutat a „kizsákmányolókra”. A mozgalom eme tévesen felvett ellenségképe, ma is dívik, a magyar megújulás egyik rákfenéje. A munka ugyanis nem „himnusza a dolgozóknak” hanem olyan, mely a tevékenység keretein belülre zárja az ént! Az ösztön pedig nem egykori állati létünk alapformája, melyből a tudat, mint magból a növény kisarjad.

A munka ugyanis szakosodás, mely kasztosodás. Karám. A munka irányítás, mely determinizmus. A munka szükség, mely hatalom. A munka cél, melynek beérkezése hamis életörömet gerjeszt.

A munka a társadalmi formák alapjává lett, a közgazdász spekulációkban. Maga Marx is, közgazdász /elosztó, tehát Uranikus

értelemben papi/ ambícióit vetítette a „kizsákmányolás elé” nem véletlen, hogy az „utópista szocialisták” kibuc elveikben már megfogalmazták, a külső determinánsoktól elzárt, önálló létű mikroközösségek alakjaként /azt/ a „formát” mely a szociális társadalmakban működtetni fog. Ugyanezen elvek szerint ma is épülnek a társadalmakban „ökofalvak”, más aspektusból, de hasonló elszigeteltségben. A munka szervező erejét, a cserekereskedelmet jellemző pénz-általi-közvetítő szerepet, az e tevékenységek önállósító hatását: vagyis a kapitalizmus lényegét nem tudják felülmúlni. A mélységek, melyek a kapitalizmust jelentik nem a termelési módban, nem is a rendszerekben, de az emberi „külön-világokban” rejlenek: ez a Lét lényege, melyet a levésre alapozott társadalmi formák nem képesek átalakítani.

Az emberi világnak az egységesítése, mint gondolat, minden ideában, így a kereszténységben amint az iszlámban, amint a hinduizmusban jelen van. Másként ugyan, de mindegyik felülmúlni igyekszik, jósággal, adománnyal, megsegítéssel azt, melyet a „teremtő természet” különössé alakított az emberben. Az ideák központi szerkezete általában a megváltoztatás igényével, /a kereszténység a megmentés elvvel/ lép fel, s még a Darwinista elméletek lineáris elképzelésében is ott a mozgató, /gyakran a Hegeli fejlődés elv/, hogy a különösség /kvázi különbség/ megváltoztatható. Sem az ideák, sem a társadalmak, /a konszenzust felhasználva/ nem értek el arra a fokra, hogy a „teremtett különösséget” a művészetben és a tudomány néhány ágán túl, a társadalmakban hasznosítsák. Ezért nem képzelhető el, sem jóságra, sem empátiára sem vallásos intelemre épített azonosság.

A pénzszerű kapcsolat a különösségek közvetítésében a mennyiségi elvet használja, ez a formális logika második eleme, mellyel a szubsztanciához, melyet istennek vagy teremtő-erőnek fog fel: kapcsolódik. Ezért sem lehet a duális /dialektikus/ logikában egyebet elképzelni, mert magát a különöst tartja teremtőerőnek, mely gyakran ösztönös. A vallások jól mutatják, hogy a különösben, /lásd az istenemberi archetípust/ jelenik meg a követés vonzereje, és az irányzék. A mai istenemberi alteregók valamennyien a már kialakult, 2500 év előtti típust, mint modellt választják, beleértve az Internacionálé hőseit is. Míg Feuerbachnál egyértelmű elkülönülés van, a mozgalomban már a sikeremberek jelennek meg, és a „Gens” lesz meghatározó. Ma nemcsak keleti despotáknál, de a tudományos elméletekben is feltűnik, a génusz öröklődésének, valójában a „vezetőnek” az a modellje, melyet 2500 éve, a különleges, leküldött, megteremtett, megváltó lénybe oktrojál. A gén-manipulációk rejtett szándéka, -már publikusan-, az istenember előállítás, az említett ökofalvak némelyikében célként meghatározott. Nem is csodálkozhatunk, ha hirtelen, váratlanul eléink toppan egy isten, vagy egy újabb küldött /mi vagyunk információhiányban?/. Egyes intézmények olcsón elkészítik

génjeid olyan sorozatát, melyben istenné válhatsz. Némely szekták, droggal mások TV vetélkedőkben, stb.

A vallás, és annak kulcsfogalma, „az ISTEN” nemcsak devalválódik de sokszorozódik, újabb istenek jelennek meg. A kereszténység megváltó-istene a magyar politikai közéletben, a politikusokba költözött, és némely személy archetipikusan is azonosult vele. Ehhez a fentiek szerint elegendő volt, a szocializmus jóléti korszakából átmentett én-nélküli ember kiszolgálása, a pártirányítás mindenek felettsége, és a földi jó ígéretése. A „majd” filozófiája a Központi Bizottságban elérte azt a telítettséget, amikor az én, a megváltást a reménybe helyezte, s e remény a demokratikus választásokban tetőződött. E témát itt nem részletezem, jelen tárgyban elég arra utalni, hogy a politika, mint vallás /lásd Feuerbach idézetet = a párt mint államvallás/ az emberi cselekedet sorában, mint az akaró-akarat jelent meg, ám a vajúdo hegyek egereket szültek. A jelen regnáló kormány azonban /mindezt/ észrevette, ezért is a politikai párt vallásként lépett fel, annak vezére pedig a megváltóként. A hatalmas siker, mely bekövetkezett nem a materializmus kudarca, hanem a Platóni és Arisztotelészi filozófia egybe gyúrásából keletkezett hibrid, melyet így kell értelmezni.

Új isten szól hozzátok emberek! A nemzetállamok léte visszavonul, a Marx előtti kísérleti kibucokhoz, ahol a jóság, az empátia, a szeretet, /átmenetileg/ ugyan még a munka védnöksége alatt, de működni tud. Nincs tehát idealizmus és materializmus, csupán egy keret, egy önmagát bekerített terület, /nem nemzet hanem karám = lakóketrec/ mely 1000 éves premisszát alkalmaz, önmagaságára. A területe is fiktív, hiszen ki, és bejárható, kénytelen a kapitalizmus egyéb érdekeit, pl. a mindenre kiterjedő cserekereskedelmet fenntartani: levése érdekében. Ellenkező esetben elhalt formákat kellene felújítani, amint néhány ilyent meg is tesz /pl. lovak vágatnak a Hősök terén/.

A kibucelvűség nyilván nem képes nagyobb populáció működtetésére. A múlt században kialakult rendszerek: egészségügy, államigazgatás, oktatás, Damoklész kardként függenek, az önmagát már megváltónak képzelő jogász-hatalom felett. Amíg a kibuc önkéntes, az állam a beleszületett lényeket organizálja, azok személyes létére a „JÓ” ószövetségi, ma már konfúzus ideáját alkalmazva. Ezért növekednek a kilépések, a maradók pedig új és még újabb fohászokat rebegnek. Mégsem jó a JÓ?

„Nagyon fontos, hogy felismerjük: az igazi filozófiai szellem mindenekelőtt a józan emberi értelem rendszeres kiterjesztését jelenti az összes valóban hozzáférhető elméletre.”

* A hivatkozott szöveg: Feuerbach. A kereszténység lényege. „Csak így szabadítjuk meg magunkat attól az ellentmondástól, amely jelenleg lényünk legmélyét mérgezi: az életünknek és gondolkodásunknak, valamint ezzel az élettel és gondolkodással alapjában ellenkező vallásnak az ellentmondásától. Mert újra vallásosnak kell lennünk – politika kell, hogy vallásunk legyen – de ez csak akkor lehet, ha olyan vezérelv irányítja szemléletünket, amely a politikát vallássá teszi számunkra. Az ember a politikát ösztönösen is vallássá teheti önmaga számára, de itt végső, kifejezett alapról, hivatalos elvről van szó. Ez az -elv negatív módon kifejezve- nem más, mint az ateizmus, vagyis egy, az embertől különböző istennek a feladása.”

Ui. „de itt végső, kifejezett alapról, hivatalos elvről van szó” - ennek szellemében ugyanazt elkövették, amit a vallás tekintetében az egyház, vagyis államilag azt kötelezővé tették, a be nem hódolókat büntették. E tekintetben a szocializmus átalakulása éppolyan szégyenteljes, amint a kereszténység megszilárdulása, különbség csupán: a már elfeledett: a történelemben letagadott. Vagy ignorált, ám a tudattalanban lappang.

Berkes András.

2017- július.